

MACHTELOOS

Steven Crombez

Machteloos

ROMAN

Iedere gelijkenis met bestaande personen of toestanden is louter toevallig.

© 2011 – Steven Crombez & Uitgeverij Vrijdag
Sint-Elisabethstraat 38a – 2060 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 109 2
D/2011/11.676/101

*'De zee gaat aan gewicht ten onder
Geen golf die zich ooit boven houdt'*

CHR. J. VAN GEEL

De dag waarop hij werd geboren, piste Silvio B. zonder zich ook maar enigszins te generen de wereld die hem omringde helemaal onder. Op zich geen unieke daad voor een pasgeboren mensenkind. Maar hij deed dat met meer zelfgenoegzaamheid en territoriumdrift dan normaal mag worden geacht voor een baby. Het was alsof hij doelbewust, nog voor hem ook maar één regel werd opgelegd, wilde aantonen dat hij door god noch gebod te bedwingen was. In elk geval had zijn moeder toen al kunnen beseffen dat ze haar hoop op een harmonieus en evenwichtig leven voor haar zoon beter had begraven. Maar op een geboortedag willen moeders nog wel vaker tegen beter weten in hoopvol gestemd zijn.

Ook op deze donderdagochtend, meer dan zevenenzeventig jaar later, had Silvio B. de boel onder gezeikt. Hij had gewoon in bed gelegen, het gesteven hemd en de deftige broek van de dag tevoren nog om het lijf, toen hij plots rond zijn middel nattigheid begon te voelen. Aanvankelijk had hij in zijn halfslaap nog met een zekere tevredenheid gedacht aan een spontane ejaculatie. Zelfs op vergevorderde leef-

tijd was deze geneugte hem vaker te beurt gevallen – zijn testosterongehalte was legendarisch. Maar toen het vocht almaar bleef uitdeinen, besepte hij dat het zelfs niet om een zaadlozing van de potentste deksier ter wereld had kunnen gaan.

Met een krachtige *'Porca miseria-cazzo-vaffanculo.'* was hij overeind gesprongen. Hij had wild om zich heen gekeken, zijn mond wijd opengesperd en alle spieren in zijn lijf opgespannen.

Aanstands zou hij een paar ondergeschikten bij mekaar brullen en hen sommeren hem uit deze benarde situatie te bevrijden. Maar net op het moment dat hij zijn lippen tuitte naar de eerste letter van de naam van zijn trouwste lakei, besepte Silvio B. weer waar hij was. En zich geen raad wetende met al die samengebalde krachten in zijn lichaam, ontlade het incontinente icoon zich opnieuw in een ferme vloek. *'Porca miseria-cazzo-vaffanculo.'*

Hartgrondig haatte hij het eiland waarop hij al tien maanden lang zijn dagen sleet. Bij elk ontwaaken walgde hij van het besef dat ook het volgende etmaal zich weer zou afspelen tussen de beklemmende omwallingen van dit met uitsterven bedreigde gat. Gecastreerd, zo voelde hij zich hier. En dat hij zichzelf zopas voor het eerst had betrapt op een ongecontroleerde pisbui maakte de stemming van Silvio B. er niet vrolijker op.

Hij voelde zich plots weer de kleuter van vijf, die voor het oog van heel de school zijn natte broek aan

de laagste wasdraad op de speelplaats moest ophangen. De juf had hem net hardhandig een sponzen reservebroekje aangetrokken en met een boze vinger vermaand in het vervolg tijdens de speeltijden naar het toilet te gaan. De directrice had, meewarig ‘Tss... tss’ sissend, het hoofd geschud, vol misprijzen. En achter de deur van het zesde leerjaar had, zo meende hij toch, onderdrukt hoongelach weerklonken. Hij kookte van woede, ging door de grond van schaamte.

En ook nu, op zijn oude dag, werd hij verteerd door een cocktail van donkere gevoelens. Zijn anders zo onaantastbare ego had een ferme knauw gekregen. Badend in eigen nat spartelde het als een drenkeling in ademnood.

Uiteindelijk was hij kankerend tot de actie overgegaan. Want een man van de actie was hij altijd geweest. Althans van grootse acties, niet zozeer van het vervangen van een volle luier of een natte broek. Hij was het prototype van de ondernemer, combineerde dadendrang met lef, charme en verstand – een echte generaal, zo had hij zich altijd gevoeld. En zo noemden ze hem ook: ‘de kleine generaal.’ Hoe groter het leger, hoe liever hij het had.

Met zijn 167 centimeter had Silvio B. zelfs in de fleur van zijn leven niet ver boven de gemiddelde vrouw uitgestoken. Maar die kleine gestalte was al vroeger zijn bestaan gaan bepalen. Als kind moest hij in de gymles altijd als eerste in de rij. Niet dat

hem dat veel uitmaakte: bij het springen over bok en paard waande hij zich Hannibal die zijn manschappen en olifanten over de moeilijkste hindernissen heen loodste. Het monkelende gelach van zijn klasgenoten nam hij er met een wegwerpgebaar bij. Maar in zijn tienerjaren bleek dat het coole cynisme van die grotere jongens op meer bijval kon rekenen bij de meisjes dan *zijn* ambitieuze manifestatiedrang, en dát stak wel. Want al waren ook zijn handjes niet van de grootste, zelfs de meest voluptueuze vrouwelijke vormen hadden er als gegoten in gepast. Dat vond hijzelf tenminste. Het was dan ook in deze periode dat hij zichzelf had gezworen al die anderen, hoeveel koppen ze ook groter mochten zijn dan hijzelf, later een goed poepje te laten ruiken.

Hoe dan ook, vandaag zag Silvio B. zich door toedoen van zijn eigen blaas veroordeeld tot een eerder verneiderende vorm van dwangarbeid: het verschonen van zijn eigen broek. Hij, die voor enkele jaren nog in alle uithoeken van de wereld over de lippen was gegaan vanwege zijn onverzadigbare libido, bleek plots zelfs niet meer in staat om zijn bekkenbodemspieren in het gelid te houden als het ging om de ochtendlijke ontlasting. Met opgetrokken neus, afhangende lippen en aarzelende vingers knoopte hij zijn broek los. In normale omstandigheden zou het stuk textiel fluks tot op zijn enkels zijn gezakt, maar nu bleef het onbeweeglijk om zijn dijen kleven. Met toenemende afkeer,

de pinkjes in de lucht, stroopte Silvio B. de pijpen naar beneden. Toen hij vooroverboog om ze over zijn voeten heen te trekken, wankelde hij en stootte het hoofd tegen de wastafel. Hij sakkerde binnensmonds en liet zich op de badrand zakken. Pas nadat de pijn was weggeëbd, waste hij zijn bekken en belendende streken, zette zijn broek in een warm sopje en spoelde zijn handen overvloedig.

‘Geen baarden, snorren of te weelderige bakkebaarden. Roos moet op alle manieren worden bestreden. Het is ook verboden om te roken. De adem en de kleding moeten altijd fris zijn. Nooit je jas uittrekken in het bijzijn van een klant. In je auto moeten altijd klaarliggen: extra overhemden, tandenborstel en tandpasta, een kam en aftershave. Voor je een klant opzoekt moet je de data van zijn verjaardag, die van zijn vrouw en die van zijn kinderen uit het hoofd leren. En nooit rondlopen met bezwete of vuile handen. Handen moeten te allen tijde worden gewassen.’

Tijdens het aantrekken van een proper pak citeerde Silvio B. luidop uit het vademecum dat hij decennia geleden had opgesteld voor zijn commerciële medewerkers. Hij kende de tekst nog feilloos uit het hoofd. Zijn verblijf hier mocht hem dan zodanig irriteren dat hij de controle verloor over zijn onderste regionen, zijn hersenen had hij alleszins nog perfect in de greep. Zo snel zouden ze hem er niet onder krijgen. De fiere generaal in de spiegel smeerde zijn gelaat in met een vochtinbrengende crème en bedacht zijn dunne haar-

dos met een voedende lotion. Straks niet vergeten een nieuw flesje haarverf te bestellen, dacht hij. Vervolgens rechtte hij de schouders, legde de rechterhand plat op de maag en liet ze goeddeels onder zijn vest verdwijnen. Hij grijnsde naar zichzelf en gaf zijn spiegelbeeld een knipoog. Zoals hij dat jarenlang elke ochtend had gedaan. Een succesvolle dag moet ergens beginnen.